

Det første scenario er det, hvor der ikke er nogen proportionalitet, med de fordele, vi opnår her i EU, og de ulemper eller skadevirkninger, vi gennem vore standarder pådrager ulandene. Her har vi som eksempel brugt aflatoksiner. Det vil jeg komme tilbage til senere. Her siger vi, at hvis der er tale om, at standarder og stramminger af standarder i EU har fuldstændig marginal positiv konsekvens for sundhed eller miljø og man samtidig har en situation, hvor man påfører ulandene alvorlige skader for deres mulighed for at etablere en selvstændig økonomi, et selvstændigt produktionsapparat, en eksportindtægt, ja, så mener vi faktisk, at her må vi give afkald på en sådan stramning af standarderne.

Det andet scenario er der, hvor man kan sige, at strammingerne vil føre til en forbedring af sundhed eller miljø, og hvor man samtidig har en situation, hvor det også vil skade ulandenes mulighed for at have en ordentlig økonomi. Her er vores konklusion, at her skal vi naturligvis have en stramning af standarderne, men vi skal samtidig sætte midler af, så vi kan hjælpe ulandene med at leve op til de her standarder.

Det er jo ikke så enkelt, som det kunne lyde under noget af denne her debat, at de bare kan klage til WTO, hvis de synes, at det her er, ligner eller lugter af en teknisk handelshindring. Vi ved jo alle sammen, der sidder herinde, at der er stærke og der er svage parter i WTO, og vi ved godt, hvem de svage parter er.

Vi ved også, at det kræver meget af ulandene i realiteternes verden at leve op til de her standarder. Det kræver kontrolapparater; det kræver, at man har folk, der er uddannet til at håndtere et kontrolsystem; det kræver laboratorier; det kræver i det hele taget nogle processer undervejs fra fødevarerproduktion over transport, opbevaring, tørring, og hvad der nu ellers er tale om.

Kl. 17.50

Så vidt jeg kunne forstå, er Danmark bidrager til nogle af de trustfonde, der hjælper. Danmark har bidraget i Vietnam; det er jeg fuldt på det rene med. Sagen er bare, at hvis det her virkelig skal lykkes, så skal man altså være indstillet på at ville yde denne indsats, som jo koster penge, koster tid, koster indsats, for ellers er det jo mundsvejr.

Det tredje scenario, vi stiller op, er det scenario, hvor en skærpet standard i EU er godt for sundhed og miljø i EU og ikke har nogen påviselige negative konsekvenser for ulandene, og der er selvfølgelig ikke noget problem.

Hvad er det så, vi siger? Ja, det, vi siger, er, at i de tilfælde, og det er muligvis de færreste, men i virkeligheden må vi jo erkende, at det her er ret dårligt belyst, men det er formentlig de færreste, hvor man kan sige, at der er en marginal gevinst på sundhed og miljø i EU, men alvorlige skadevirkninger for ulandene, ja, der må vi vise os villige til at sige, at vi ikke henter denne her marginale gevinst hjem på bekostning af, at ulandene får en reel mulighed for at opbygge deres egen selvstændige økonomi.

Det er vores grundlæggende holdning, at tekniske handelshindringer skal bekæmpes, men det er også vores grundlæggende holdning, at ulandsbistand må ses i sammenhæng med tekniske handelshindringer og hele WTO-systemet.

Det er ikke hæderligt og reelt, hvis vi lukker øjnene for, at vi med den ene hånd godt nok åbent og med øjnene åbne giver støtte, men med den anden i virkeligheden undergraver ulandenes muligheder for at opbygge en selvstændig økonomi. Det langsigtede mål er jo ikke at blive ved med at yde ulandsbistand, det langsigtede mål er jo, at verdens fattige lande skal have mulighed for at komme op på et niveau, hvor de har deres egen selvstændige økonomi. Det er ofte så let, når man står i den rige verden og i øvrigt har haft mange år til det her og ikke har haft nogen modstandere, som bekæmpede en, hverken med toldbarrierer, med eksportsubsidier eller med tekniske handelshindringer, men det er jo netop det, der er situationen for landene i den tredje verden og alvorligst for de mindst udviklede lande, som jo stort set dækker hele Afrika, hvor situationen er ganske aldeles alvorlig.

Jamen man kan klage til WTO, jeg tror, ministeren sagde det, og hr. Henrik Vestergaard sagde det også. Ja, man kan klage, men sagen er jo, at vi heller ikke i det her land overhovedet endnu har vist reel vilje til at sikre, at en sådan klage er en reel mulighed for at forandre tingene.

Det er jo stadig væk sådan, at i WTO-systemet opererer der ligesom alle mulige andre steder stærke lobbyorganisationer, det er stadig væk den riges ret over den fattiges, og det mener vi i SF at man skal se i øjnene.

Vi mener også, at man skal se i øjnene, at et liv i Danmark, i Belgien, i Frankrig eller i Italien ikke er mere værd end et liv i Somalia, i Bangladesh, i Ghana, eller i hvilket land vi nu kan tage frem. Vi ønsker ikke at sætte en forskellig værdi på det.

Med hensyn til forslaget om aflatoksiner, som jeg sagde før jeg ville vende tilbage til, mener